

Izhaja 5. in 20. vsakega meseca.

POŠTAR

STROKOVNI LIST POŠTNIH NAMEŠČENCEV.

Štev. 16.

V Ljubljani, dne 20. avgusta 1929.

I. leto.

Pa še enkrat: ni vse zlato, kar se sveti.

Kdo bi pričakoval, da bo nastala taka nevihta. Jupiter tonans je stresel svojo ogromno grivo in zagrmelo je tako strahno, da bulji še sedaj vse preplašeno in ukopano predse.

Prav za prav pa je bil ves prizor tako grozno veličasten, da bi ne bilo prav in bi delali gromovniku veliko krivico, ako bi na kratko ne opisali, kako se je izkazal.

Ni res, da je začel takoj bobneti, ampak res je, da se je pojavil nenadoma v vsem sijaju na vrhu Olimpa, kjer še vedno rezidira in prezidira. Krog njega je v trenutku zrastle iz skal nekaj grozečih, mišičastih mož. In enemu izmed njih, vidlo se mu je, da je v časti pri vseh, je srepo namignil. Najmanjši izmed vseh, ves vase pogreznjen, se je globoko priklonil, potegnul z roko čez usta, kakor bi hotel pljuniti in začel mirno, ponižno, tiho, modro, čisto preroško. Desni kazalec je držal pokonci, kakor bi hotel svariti. Jupiter je mršil obrvi, orjaki naokrog so pa medtem trenirali in se žogali s skalami. Nevernikom pod goro je ledenela kri ob tem pogledu, prorok pa je govoril:

»Vi neverniki, kaj ste še vedno tako zakrnjeni, s slepoto udarjeni, kaj še vedno tavate v temi in megli naokrog in ne vidite prepadov, ki vas bodo požrli in nečete proti solncu, ki se vam skozi noč ponuja?« Potem pa je mirno nadaljeval in na dolgo in široko razkladal pomen zemeljskega življenja. Malo je pofilozofiral, malo robantil, pa spet učil, kako in kaj bi bilo treba za večno zveličanje.

Ko je Jupiter videl, da njegov modrijan nič ne opravi in da si uporniki pod goro samo pomežikujejo — je stresel z grivo in zagrmel brez bliska.

Ljudstvo pod goro je pričakovalo, kaj bo. In začelo je treskati na vse strani. Jupiter je začel divjati. A ko je tudi on spoznal, da se nihče ne boji, da ne vzdiguje nihče rok in da nihče ne prosi odpuščanja, je zbesnel. Nagnil je ogromno golido polno gnojnice. Maščeval se je s ploho, vmes pa rjovel, da je odmevalo od gore do gore: »Poslal bom ogenj in žveplo nad vas, vi krivoverci, pritlikavci, uporna banda.« In med bliski in gromom je ušilnil in izginil z vsem svojim spremstvom.

Nad Olimpom se je zopet zjasnilo, uporniki pod njim so si pa očistili svoje halje in zaglali vsi v en glas: »Jupiter, Jupiter tonans, in vendar ni vse zlato, kar se sveti, pač pa smrad, kar ti izlivaš.«

Dvojna mera.

Kar velja za metle, ne pripada tebi. Tako nekako bi se dalo primerjati službeno razmerje z vsemi dobrotami in težkočami prometnika železničarja in prometnika — poštne ambulancarja.

Obadva sta v službi enega gospodarja iste države, a kolika razlika med obema!

Prometnik železničar ima 25-letno službeno dobo, dočim ima prometnik ambulancar 35-letno službeno dobo. Prometnik železničar ima prometne doklade, čeprav ostaja v lokalni službi, prometnik poštne ambulancar takih doklad v službi ne pozna. Železničar prometnik ima nešteto olajšav socialnega

značaja, tako zavarovanje proti nezgodam, za slučaj bolezni brezplačno zdravniško pomoč, lekarno, vožnjo za režijsko ceno itd. Vsega tega prometnik ambulancar ne pozna, ker sam na sebe in še manj na svojce misli, ker je pač preobložen s svojim delom in službo. Ambulancarji bi vsekakor storili dobro, ako bi začeli primerjati socialni položaj železničarjev, katerega so si priborili sami, s svojim položajem in premišljevali o značaju, odgovornosti in nevarnosti lastne službe s službo prometnikov železničarjev.

Med vsemi državnimi ustanovami in podjetji je nedvomno kljub vsem investicijam ravno pošta visoko aktivna, kajti poštne uslužbenci so v vseh panogah službeno najintenzivneje izrabljeni in odgovarjajo osebno ne samo za največje vrednote, temveč celo za neznatna poročila potom navadnih dopisnic, njih pravilno in pravočasno odpravo in dostavo. Vse to velja zlasti za ambulancarja. Da stoji ambulancar v službi vedno z eno nogo v zaporu, z drugo pa v grobu, je popolnoma utemeljena prislovica. Zakaj toraj tolika razlika med službeno dobo železničarja prometnika in prometnika ambulancarja?!

Pošte v najstarejših in starih časih.

(Nadaljevanje.)

Poseben pomen poštne ustanove tiči v tem, da se more vzdrževati s svojo močjo in da dobiva za to potrebna sredstva od onih, ki pošto rabijo. Taka poročevalna služba je zadoščala potrebam, dokler niso sveta presenetili trije dogodki, ki so obrnili življenje v drugo smer in dali človeški družbi čisto drugačno podobo; ti so: izum tiskarstva (1450), odkritje Amerike (1492) in pa reformacija (1514).

Z odkritjem Amerike se je razvila trgovina, kakršne še ni bilo. Moč in odločevalnost je prišla v roke spretnim pomorskim državam, Hanza je propadla, njena pošta je izgubila vso veljavo, pa tudi mesarska pošta je poslovala samo še v omejenem delokrogu. Reformacija je zrušila ošabno silo hierarhije in zgradila močno trdnjavo proti veliki papeževi oblasti, ki je presejala vse cerkvene in posvetne visokosti. S tem in sosebno še z izumom smodnika so postali viteški redovi brez pomena in druga korenina srednjeveškega poštne prometa se je posušila. Po izumu tiskarstva in po reformaciji so se univerze povzdignile do središč duševnega življenja. Svojo visoko nalogo so vseučilišča marljivo vršila, manjšo važnost pa so polagala na poštne sle, ki niso bili več kos silno rastočemu pisemskemu prometu. Pomisliti je treba, da so se zaradi reformacijskih sporov silno razvili in razmahnil pisemski stiki.

Tako je silila bližajoča se nova doba poštarstvo na nova pota.

III.

Od Ludovika XI. do ustanovitve Nemške zveze.

Spomin na rimskega cursus publicus se vleče kakor rdeča nit skozi poštno zgodovino. Ustanova Ludovika XI. na Francoskem temelji takisto na nekdanji poštni osnovi. Ali izkušnje iz poštne obratovanja nemškega viteškega reda so se tudi s pridom uporabljale. Razglas, s katerim je Ludovik XI. poštarstvo uvedel, kaže, da je uvidel potrebe tistega časa. Važnost poštne prometa se je na Francoskem splošno uveljavila. Rečeni razglas je zajemljiv tudi zato, ker se je tedaj prvič rabila beseda »postes« kakor uradna označba za poročevalno

službo. »Postes« je nastala iz besede »positi«, t. j. postavljeni, ker so morali biti konji na gotovih postajah postavljeni »postirani«. Na vseh glavnih cestah kraljestva so bili na vsake štiri ure postavljeni zanesljivi, izkušeni možje, ki so imeli v oskrbi po štiri ali pet konj. Na čelu te ustanove je stal veliki kurirski mojster (consciller grand Maitre, des Coureurs de France). Nameščenci v poštini službi so se imenovali kraljevi kurirski hlevarji. Ti so morali nadzorovati in zapisovati pri vsaki pošiljki prihod in odhod kurirjev. Uslužbenec, kateri ni točno in vestno izvršil svoje dolžnosti, je bil brez pardona odslovljen. Ta ustanova je bila zelo podobna rimski pošti (cursus publicus), ker se je vršila samo in edino v interesu vladarjev. V razglasu je izrečno povedano, da je pod smrtno kaznijo prepovedano, dati brez dovoljenja velikega kurirskega mojstra neupravičeni osebi konje, ki so določeni samo za kraljevo in državno službo. Ali kmalu je zmagala potreba. Že v l. 1480 so se smeli zasebniki voziti po 6 sols za vsako postajo in nedolgo nato se je s pošto odpravljala tudi zasebna korespondenca. L. 1565. so vse pošte izročili generalnemu poštnemu kontrolorju, ki ni bil podrejen ne parlamentu ne kaki sodni oblasti.

Na Nemškem se razvoj ni vršil tako hitro. Preteklo je celih štiri sto let preden so v nemški državi prišli do spoznanja, da je pošta prometna ustanova za državljanke, a ne samo za nekatere osebe. Vsa dolga stoletja se je bil neprestan boj med Taxisom, ki bi bil rad vso državno pošto izrabljal v svoj prid in med neštetimi knezi in knežiči, ki so hoteli privilegij izžemanja »svojih« podložnikov na vsak način obdržati.

Moč nemške Hanse je ugasnila, poštne zveze so prenehale. Ostala pa je živa potreba rednih poštnih slov. Tedaj so mestni uradi vzeli poštini promet v svoje roke ter ustanovili mestne poštne sle. Na vsakih pet milj so osnovali izmenjevalne postaje. Poštne pošiljke so izprva prenašali sli na konju, kasneje pa z vozički. Poština za pisemski in paketni promet se je zaračunavala v prid državni blagajnici, sli pa so dobivali za svoje delo gotovo mezdo, ki so jo imenovali »prijetnost«. Državni stanovi in knezi so pošiljali svoje pisarniške uslužbence s pismi na magistrat, ki je skrbel za nadaljnjo odpravo po svojih mestnih slih. Cesar je imel svoje posebne sle na konjih. Na onih cestah, po katerih se je vršil redni poštini promet z mestnimi sli, jih je porabljal tudi cesar, za kar so prejeli nagrado iz državne blagajnice.

Lepi dohodki iz poštnega prometa so zbudili lakomnost knezov, zato so skušali ustanoviti deželne pošte. Prva taka pošta je začela poslovati v Brandenburgju (Braniboru). Ustanovil jo je volilni knez Albreht I. 1486, njegov naslednik jo je pa izpopolnil. Za volilnega kneza Joahima I. so vsa uradna in zasebna pisma dostavljali zapriseženi sli. Na podoben način je ustanovil vojvoda Albreht Hrabri za Saksonsko posebno pošto. Tedaj se je na Nemškem prvič pojavila označba »poštini jahač« za sle, ki so službo izvrševali. Kakor prvi tak deželni jahač se omenja v poštini zgodovini Salomon Felgenhauer, ki je dobil pozneje (1572) naziv »poštar«. L. 1611 je bila v Lipskem ustanovljena prva »pošta«. Nje prvi poštar Ivan Sieber je imel 120 gld. plače. Na podoben način so ustanovljali tudi drugi knezi svoje pošte. Tako se je v Avstriji ustanovilo cesarsko vladarsko poštarstvo. Izza vladanja cesarja Fridrika III. (1440—1493) imamo prva poročila o redni poštini zvezi med Avstrijo in Italijo, in sicer čez vojvodino Štajersko in grofijo Tirolsko. Posamezne postaje so bile prirejene za izmenjavo konj; upravo je imel v rokah višji lovski mojster Roger pl. Tuszis. Pri njem se srečamo prvič z onim imenom, ki je z nemškim poštarstvom do najnovejšega časa v najtesnejši zvezi.

Poleg teh cesarskih pošt so pa poslovale tudi mesarske pošte in trgovinski sli kakor stari posredovalci prometa. Tako je bila na Nemškem glede poštarstva prava zmešnjava, čisto po duhu tedanjega časa. Pismene pravice so bile vse, potrebe niso nič veljale. Kakor se je ljubosumno zavarovala družba proti družbi, tako so delali posamezni knezi in stanovi. Na Nemškem je bilo tedaj nič manj ko 2000 duhovskih in posvet-

nih okrajev! Pri takih odnošajih pač ni mogel vzcveti duh edinosti.

Ko pa je cesar Maksimilijan I. po smrti svoje žene podedoval vojvodino Burgundsko in del Nizozemskega, tedaj je cesar potreboval zvezo med prestolnico Dunajem in svojima novima deželama. In zato je naročil Fr. pl. Taxisu, naj uvede poštino zvezo med Dunajem in Brüsselom (Bruseljem) ter ga obenem imenoval za generalnega poštarja. A tudi ta pošta ni bila državna ustanova, ampak kakor veliko drugih samo deželna vladarska odredba za domače vladarske interese. Ko se je za cesarja Karla V. država silno razširila, so se pokazale potrebe novih poštnih zvez. Leonard pl. Taxis, brat Frančiška pl. Taxisa, je zasnoval načrt stalne jahalne pošte, ki je imela iti z Nizozemskega preko škofije Lüttich in čez Trierske dežele v Speyer in Rheinhausen ter odtod čez vojvodino Württemberg, Augsburg in Tirolsko v Italijo. Cesar je podpiral to misel in imenoval Leonarda pl. Taxisa za najvišjega upravnika in mojstra svojih pošt. V plačilo svojega poslovanja kakor tudi za mezdo svojih uradnikov je prejemal »vse navadne pravice, časti, prednosti, prostosti, koristi in dohodke«. In ni trajalo dolgo, da so našli knezi v juhi, ki jo je skuhal cesar, neljub las. Videli so se namreč v svojih pravicah prizadeti s tem, da je cesar otvarjal poštne urade in zveze v »njih« deželah. In to tem bolj, ker jim je dajal sam cesar slab zgled. Vso svojo sebičnost je odkril, ko je dedne svoje dežele, Avstrijo, izvzel iz Taxisovih pošt ter tam vzdrževal nadalje vladarske svoje poštne ustanove. Izprva so se knezi kujali in kuhali jezo in se večkrat iz sovraštva in maščevalnosti znesli nad potujočimi postiljoni. Svojo jezo do Taxisa so knezi vedno očitneje kazali. Navsezadnje je prišlo tako daleč, da so knezi generalnemu poštarju odrekli pravico ustanavljati na Nemškem pošte, češ da z dekretom cesarja Ferdinanda ni bil imenovan za cesarskega generalnega poštarja, ampak za nizozemskega generalnega poštarja.

To nasprotovanje stanov kakor tudi druge ovire so Taxisa denarno tako oslabile, da nekaterim poštarjem in hlevarjem ni mogel plačevati dogovorjenih mezd. In zbog tega je izbruhnil l. 1578 prvi poštarški štrajk: poštni uslužbenci so ukinili delovanje in izjavili, da ne primejo za nobeno delo več, dokler se ne ustrezne njih zahtevam.

Da bi se izkopal iz tega mučnega položaja, je moral odpor stanov zlomiti. To se mu je posrečilo, ko je bil od cesarja Rudolfa II. l. 1595 imenovan ne samo za »generalnega nadpoštarja« v sveti nemški državi in ko je dne 6. novembra 1597 izšel cesarski ukaz, po katerem je bila pošta razglašena za povsem svoboden cesarski regal, ki »ne sme trpeti najmanjše ovire, škode ali izgube«. Sklicevaje se na ta ukaz je Taxis z lahkoto dosegel naredbo, po kateri je bila odpravljena »mesarska in trgovska pošta«.

Ko je bil po smrti Leonarda pl. Taxisa imenovan za generalnega nadpoštarja njegov sin Lamorel, ki je doslej kakor dvorni poštar vodil avstrijske dedne pošte na Češkem in Ogrskem, je nekaj časa kazalo, da se bo v nemški državi navsezadnje le ustanovilo enotno poštarstvo. Dne 27. julija 1615 je bil Lamorel Taxis, ki je nekoliko prej dosegel grofovstvo, imenovan za državnega generalnega poštarja. To službo in čast je poklonil cesar njemu in njegovim dedičem kakor nanovo ustanovljen regal v fevd. Po razpadu rimske državne pošte se je čez več ko 1000 letih ustanovilo državno poštarstvo na Nemškem.

Pri vsem tem so pa vendar še poslovale zasebne pošte v kljub vsem prepovedim in grožnjam. Mesarsko pošto je izprva občinstvo prav previdno rabilo, pozneje pa vedno očitneje. Knezi in stanovi so pa tudi iznova pričeli ustanavljati svoje deželne pošte. Sklicevali so se tudi zdaj na to, da cesar ne more knezom vzeti pravice, kakršno sam sebi lasti. Ta nejevolja proti avstrijski pošti, cesarski dvorni pošti, kakor se je uradno nazivala, je priklopela do vrha, ko je cesarski dvorni poštar Jakob Magni s »cesarjevo vednostjo in privolitvijo«

prodal to službo l. 1623 za tisti čas ogromno vsoto 15.000 goldinarjev in 6 konj Ivanu Kristofu baronu pl. Paaru v Hardbergu in Krottensteinu in je cesar vrhutega to najvišjo avstrijsko dedno pošto poklonil v fevd Paaru in njegovim potomcem. K temu so prihajale še od vseh strani pritožbe zastran Taxisa, ki je hotel vedno očitneje rabiti pošto v svoje osebne interese. Čiste dohodke, ki jih je imel Klavdij Lamorel Taxis v l. 1646. od pošte, cenil previdni zgodovinar Hansen na nič manj ko 100.000 zlatov! K vsem tem razporom so se končno pridružili še kompetenčni in konkurenčni boji med Taxisom in Paarom, ki so trajali do l. 1741., ko je ugasnila Paarova pravica do cesarske pošte.

V tem se je končala tridesetletna vojska (1648) in sklenili so vestfalski mir, v katerem je bila vladarska pravica stanov slovesno razglašena. Zdaj so se deželni gospodarji zopet bolj zavedali svoje samodržnosti ter so imeli vsi cesarjevi ukazi v doseg enotne poštne službe bore malo uspeha. Ko se je na pr. Taxis pri cesarju pritožil zaradi pošte vojvode Braunschweig-Lümburg (Brunšvik-Limburškega) in zahteval odpravo protipostavnega poštnega potovanja, ga je ta jasno in glasno zavrnil: »... Razpolagam s pošto po svoji vladarski pravici. Nikakor ne gre, da bi od te pravice kaj popustil sebi v škodo. Njegovo Veličanstvo ima v svojih dednih deželah tudi svojo pošto.« Še ostreje je odgovoril Friderik Viljem, volilni knez Brandenburg (Brandenburški) na dotično cesarjevo pismo. Prosil je cesarja, naj grofa Taxisa resno pokara in prisili, da se bo v bodoče do višjih stanov drugače vedel... Ravno tako so sklenili l. 1662 stanovi doljnega saksonskega okrožja, da bodo vztrajali na svojih poštne pravicah, ki so jih dosegli dosti prej kakor Taxis. Kolikor odločneje so stanovi vztrajali na svojih pravicah, toliko ljubosumnejši je bil Taxis na svoje privilegije. V vsakem vozilu je videl nevarnega nasprotnika. Tako n. pr. je moral cesar izdati ukaz, s katerim je bilo odrejeno, da ne sme imeti konja noben meščan ali podložnik, ki jih ni že od nekdanj v svojo porabo potreboval.

Taxis je skušal z železno energijo državno poštarstvo dvigniti. L. 1690 se je ustanovila prva poštna vožnja med Nürnbergom in Frankfurtom. Poštne vozove so odpravljali s poštami kartami in urniki. Ta novotarija je iznova ozlovoljila deželne kneze in vnel se je zopet stari boj, ki se je bil s tako živahnostjo, da so imele razne pošte z odpravo pisem dovolj posla.

A na Nemškem so vedno bolj uvidevali, kako je poštarstvo potrebno. Preko Francije in Anglije je našel svojo pot tudi v Nemčijo tako zvani merkantilni sistem, po katerem leži narodno bogastvo v trgovini. Kupčija je pa povsem odvisna od prometnih zvez. Pod tem pritiskom se je l. 1722 sklenila v Vezelu pogodba, po kateri se je vsaj Prusovska sporazumela z Anzelmom pl. Thurnom in Taxisom za obstoj obojih pošt in za »stalno dobro spravo«. Tako so bile odslej v nemški državi tri skupine pošt: Avstrija je ostala z dednimi svojimi deželami sama zase; na severnem Nemškem so imela Prusovsko, Saksonsko, Brunšviško in Hesensko svoje deželne pošte. Na jugu in zahodu ter nekaj tudi v srednji Nemčiji, v Porenju kakor tudi v mestih in duhovskih škofijah je pa poslovala državna pošta.

Delo je hvale vredno!

Mariborska krajevna skupina nižjih pt. uslužbencev je priredila 4. avgusta dobrodelno tombolo, ki je prav lepo uspela, kar je prav gotovo rezultat zavednega in marljivega dela vseh in vsakega posameznega tovariša. Zato čast in hvala vsem in vsakemu posebej, ki ste se kakorkoli žrtvovali za prireditve.

Mariborska skupina je izdala lansko leto okroglo 19.000 dinarjev izredne podpore. Ker je bila blagajna že skoro izčrpana, smo se morali kakor po navadi vsako leto tudi letos ozreti po zdravilnem leku. In posrečilo se nam je sanirati jo

s prav lepim dobičkom. Mariborskim tovarišem še enkrat prav prisrčna hvala, ker so tako lepo in složno poprijeli za delo, žrtvovali marsikatero urico prostega časa, samo da pomagajo, da se doseže dober uspeh. Kakor se vidi, živi v vseh zavest, da dela organizacija samo v prid vsem in vsakemu tovarišu, ker vsakemu stoji kaj rada nesreča pred durmi. V slučaju nesreče so vsakemu tovarišu odprta naša vrata. V slučaju bolezni kakega tovariša oziroma člana njegove družine, nadalje vdove ali sirote po organiziranem članu, prispevamo 50% zdravniških in lekarniških stroškov, kronskim upokojemcem dajemo pa posebno enkratno podporo pred začetkom šolskega leta, tako da lahko kupijo otrokom kako oblecko, par čevličkov in zvezkov za šolo.

Ob koncu se moram še prav lepo zahvaliti tovarišem iz Slov. Bistrice, kateri so se tudi tokrat kakor vselej ob vsaki priliki pokazali najbolj agilne in požrtvovalne za delo organizacije. Ako bi namreč vsak tovariš nabral tako lepo vsoto v prid društvu, kakor so jo tovariši iz Slov. Bistrice, bi društvo lahko povišalo podpore ob vsaki nesreči tovariša ali njegove družine za 100%. Vsi tovariši iz Slovenije si torej lahko vzamejo za vzgled tovariše v Slov. Bistrici in jih posnemajo v delu za organizacijo.

Matko Božičev, t. č. predsednik krajevne skupine nižjih pt. uslužbencev v Mariboru.

Zahvala.

Krajevna skupina nižjih pt. uslužbencev v Mariboru, ki je na vse strani res vzorno delavna in se odlikuje zlasti v svojem samaritanstvu, je razdelila več podpor v bolezni in stiski potrebnim tovarišem oz. vdovam po umrlih tovariših.

Za podeljene podpore se najtopleje zahvaljujejo: Heller Marija, vdova po poštne zvančniku v Zg. Sv. Kungoti, Wokan Marija, vdova po poštne slugi v Mariboru, Martin Pogorevc, pom. kond. na Pragerskem, Spreitz Jurij, zvančnik v Mariboru in Petrovič Franc, zvančnik na Pragerskem.

Posnemajte.

V tiskovni sklad »Poštarija« je daroval Moré Francé, upokojeni pismonoša v Borovnici, ob priliki prejema razlike na službenih prejemkih, Din 50.—, za kar se mu najlepše zahvaljujemo in kar priporočamo v posnemanje.

Osebne vesti.

Postavljeni: za zvančnika v 3. skupini dnevn. Žalohar Ivan na Jesenicah na Gor.; za služitelje v 2. skupini Zdešar Stanislav, Šivic Josip, Mehle Jožef, Osredkar Ivan, Vadnal Josip, Šteblaj Jožef, Marinko Ivan vsi na Ljubljani 1, Kapus Ivan na Bledu 2, Tome Ivan v Št. Vidu nad Ljubljano, Pistotnik Ivan v Mozirju, Hrovat Franc na Ljubljani 2, Smodej Jernej v Grobelnem, Trontelj Alojzij v Devici Mariji v Polju, Vranjek Josip v Žalcu, Kocjančič Ivan v Lescah, Glavač Josip v Dolnji Lendavi, Butara Franc v Dobrni, Penca Anton na Javorniku, Benkovič Franc v Prelogu, Grobeljšek Franc v Kamniku, Selko Josip v Brežicah in Zimic Jakob v Velenju; za pog. poštarja Ambrožič Amon v Radomlju.

Premeščeni: pb. ur. II/4 Kuralt Dragica iz Konjic na Ljubljano 1 in Zadolšek Elizabeta iz Meže v Dobrno; služ. 2. skupine, Zimmerl Marija iz Guštanja v Mežo in Caf Elizabeta iz Ormoža v Šoštanj; pog. pošt. Hočevar Ivanka iz Sv. Petra v Sav. dolini v Gomilsko.

Upokojeni: pb. ur. II/2 Goričar Marija in Kokalj Angelika v Celju in Tručl Rupert na Ljubljani 1.

Prestanek službe: dnevničarjem Rudan Rudolf Krško, Jurij Mozirje, Jeraj Alojzij Ljubljana 2, Jekovec Anton Devica Marija v Polju, Jamnik Franc Št. Vid nad Ljubljano, Hren

Ivan Gornji grad, Erste Vinko Trebnje, Božek Ivan Prelog, Arko Andrej Sodražica, Kapus Ivan Kamnik, Kozicz Viktor Murska Sobota, Mramor Viktor Cerknica, Mrvica Franjo Jesenice na Gor., Resnik Joško Šoštanj, Schechel Konrad Gornji grad, Seljak Ivan Planina pri Rakeku, Smolej Jožef Javornik, Sobočan Anton Dolnja Lendava, Videmšek Martin Velenje, Za-

gajšek Franc Grobelno, Zorn Alojzij Maribor 2, Žagar Ivan Maribor 2, Žvegljč Jožef Brežice, Soklič Jakob Lesce, Pušnik Matevž Dobrna, Podpečan Jožef Žalec, Murko Franc Maribor 2, Mlakar Ana Radovljica, Poljanec Matevž in Toman Anton Kranjska gora je odpovedana služba s 15. avgustom; p. o. g. poš. t. Lešnik Marija v Oplotnici je odpuščena.

Prispevajte za tiskovni sklad, da bomo list povečali!

Obleke za gospode

zadnjih vzorcev in najnovjših krojev, v zalogi po brezkonkurenčnih cenah

pri

F. Lukič, Ljubljana

Stritarjeva ulica 9

Trgovina usnja in čevljarških potrebščin po najnižih cenah se priporoča

Franc Erjavec

trgovina usnja

Ljubljana, Stari trg 11 a.

Olepšaj si dom!

Zaloga pohištva Ervin Zelenka

Maribor

ulica 10. oktobra 5.

Priporoča svojo bogato zalogo:

spalnic,	žimnic,
jedilnic,	zastorov,
gosposkih sob,	preprog,
klubgarnitur,	otročkih postelj,
divanov,	odel,
otomanov,	medenih zastornih palic

ter vsakovrskih mizarških in tapetniških potrebščin!

**Solidne cene!
Dobro blago!
Lastne delavnice!**

12-10

TRGOVINA **A. ŽIBERT**

Prešernova ulica

Priporoča svojo veliko zalogo čevljev, domačega in inozemskega izdelka F. Baly i. t. d. po najnižjih cenah.

3-3

Dr. France Pavlovčič

specijalist za zobne in ustne bolezni
ordirira vsak dan od 10-12 dop.
in od 2-6 popoldne.

Ljubljana

Pražakova ul. št. 11/I.
poleg Miklošičeve ceste.

3-3

Laneno olje, firnež, emajlne in ostale lake, olinatne barve

in vse v stroko spadajoče blago, kupite dobro, solidno in po zmernih cenah pri

MEDIČ-ZANKI, d. z. o. z. tovarne olja, firneža, laka in barv Ljubljana-Medvode, lastnik Franjo Medič.

24-13

Podružnica Maribor -- Novi Sad.

Jože Mihelič in drug

Ljubljana

Dunajska cesta 41.

Telefon št. 777.

6-2

TUJEČ EVGEN

Ljubljana, Smoletova ulica št. 3

se priporoča za prodajo elektrotehničnega in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, železnih ognja in vloma varnih blagajn itd.

Samoprodaja za SHS barve proti rji „ANTOXID“.

12-3

THE REX Co.

LJUBLJANA, GRADIŠČE 10. -- ZAGREB, SAJMIŠTE 56.

Telefon 268 interurban. Ustanovljeno 1906.

Specijalna trgovina prvovrstnih pisalnih in kopirnih strojev, razmnoževalnih aparatov in raznovrstnih pisarniških potrebščin.

12-6 Pisalni svoji na obroke.

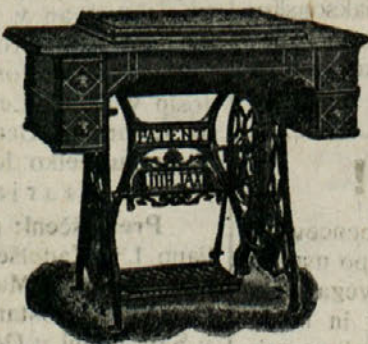
Tvornica dežnikov

L. MIKUŠ

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo bogato zalogo dežnikov in sprehajalnih palic.

12-3

IVAN JAX IN SIN
LJUBLJANA, GOSPOSVETSKA C. 2.

Šivalni stroji

izborna konstrukcija in elegantna izvršitev iz lastne tovarne. 15. letna garancija. Vezenje se počuje pri nakupu brezplačno.

Pisalni stroji „Adler“

Kolesa iz prvih tovarn, Dürkopp, Styria, Waffner (Orožno kolo). Pletilni stroji vedno v zalogi. Posamezni deli koles in šivalnih strojev. Daje se tudi na obroke! Cenike franko in zastoj.

9-4

Za konzorcij poštne organizacij v Ljubljani izdaja Martin Gruden v Ljubljani. Ček. konto 11.631. — Urejuje Tilen Epich v Ljubljani. — Rokopise je pošiljati uredništvu lista „Poštar“ v Ljubljani; reklamacije, oglase itd. pa na upravo lista v Ljubljani, Sv. Jakoba trg 2. — Tiskarna „Slovenija“ v Ljubljani. Predstavnik za tiskarno Albert Kolman, Celovška cesta 61.